

BREUS

■ El 'Rei Lear' torna al Lliure de Montjuïc

ROS RIBAS

Fins al 31 de gener, *El Rei Lear*, l'adaptació dirigida per **Lluís Pasqual** amb **Núria Espert** en el paper protagonista, torna al **Teatre Lliure de Montjuïc**. La història del sobirà d'Anglaterra que decideix repartir el regne entre les seves tres filles torna als escenaris en una adaptació que destaca la importància de

l'amor en les decisions vitals i la universalitat de les tragèdies i els sentiments humans, bàsicament la desesperació davant el mal, la crueltat o la indiferència.

■ 'CINC', nova proposta musical

CINC és la nova proposta musical que arribà al **Versus Teatre** de

Barcelona. Aquesta peça, un projecte de **David Pintó** i **Marc Sambola**, és un recorregut per les grans obres del teatre musical que han deixat petja. Un viatge en què l'espectador pot redescobrir, fins al 24 de gener, els grans clàssics i reconèixer els nous, peces que ja ocupen un lloc de referència per als seguidors del gènere.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Entre raó i follia

Boges

Del qui ha perdut la raó, en diem boig. Pot ser-ne considerat qualsevol persona que tingui comportaments que vulnerin les normes socials establertes o que perdi el control dels seus actes. La bogeria condueix a una desinhibició dels sentiments i una desconexió de la realitat. Els bojos –encara que actuïn de vegades amb violència– són molt vulnerables. Socialment, se'ls menysté i aïlla; en els casos greus, se'ls neutralitza i reclou. En la bogeria, però, sempre hi ha alguna mena de raó.

Boges, de José Pascual Abellán, dirigida per Joan Maria Segura i Bernadas, s'inspira en la línia tènue que separa la raó de la follia (Sala Muntaner). Planteja la trobada –en aparença fortuïta– de dues dones en l'aspra sala d'espera de la consulta d'un psiquiatre. Són dues senyores que fa l'efecte que tenen caràcters i cosmovisions antagònics. L'una actua com si estigués una mica boja, amb brots entre esquizofrèncics i psicòtics, mentre que l'altra sembla tenir un gran control de si mateixa.

Extravertida, xerraire i extravagant, Martiri (Muntsa Rius) viu abocada a la casa, als fills i al marit, que en realitat la menyspreen, i se sent trista, sola i mancada d'estímuls vitals. Introspectiva i poc sociable, Gregòria (Roser Batalla) sembla una executiva implacable, hiperocupada, estressada, maniàtica, que vol tenir-ho tot sota control i que es desvia per la feina, les reunions i els informes. Un vel de misteri embolcalla, tanmateix, totes dues dones. En trobar-se, oficien una cerimònia confusa d'atracció i repulsió que les duu a replantejar-se el sentit de les seves vides i del món.

El personatge de Martiri, que dona més joc interpretatiu, ofereix la visió més humorística i estereotipada de la follia. En canvi, el de Gregòria, més eclipsat per la vèrbola de l'altra, n'apunta –sense entrar-hi a fons– la complexitat, la brutalitat i la tendresa. El joc de confusions entre realitat i irrealitat, ben conduït per les dues actrius, s'embolcalla d'una lentitud deliberada del ritme i un cert to enigmàtic i inquietant, que subratlla molt bé l'espai lumínic i sonor. Al final, el capgirament psicodramàtic obliga el públic a refer l'horitzó d'expectatives sobre la sensatesa de les dues dones i, per extensió, sobre els límits –a voltes imperceptibles– entre la raó i la follia.